

A Kúria a Hegyesi Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Hegyesi Miklós ügyvéd) által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt alperes ellen munkaviszony megszüntetése jogellenességének megállapítása jogkövetkezményei alkalmazása iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 22.M.201/2012. szám alatt megindított és másodfokon a Fővárosi Törvényszék 55.Mf.640.232/2013/5. számú közbenső ítéletével jogerősen elbírált perében az említett másodfokú határozat ellen az alperes által előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán tárgyaláson kívül meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Törvényszék 55.Mf.640.232/2013/5. számú közbenső ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes 2002-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel protokoll ügyintéző munkakörben. 2006. augusztus 25-én a felek közös megegyezéssel határozott idejűvé módosították a munkaviszonyt azzal, hogy a foglalkoztatás M. É. S. gyermekgondozás céljából fizetés nélküli szabadságot igénybe vevő köztisztviselő munkába állásának napjáig, 2007. szeptember 22-éig szól. A határozott időt megállapító rendelkezést többször módosították, legutóbb olyan tartalommal, hogy a foglalkoztatásra legfeljebb 2011. május 30-áig kerül sor. A helyettesített köztisztviselő 2010. január 8-án jelezte, hogy 2010. február 1-jével aktív állományba kíván kerülni, és ezzel egyidejűleg kérte kiadni 20 nap eddig igénybe nem vett szabadságát, így azzal, hogy első munkanapja 2010. március 1-je lett volna. Erre tekintettel a munkáltató módosította M. É. S. kinevezési okiratát, ami szerint 2010. február 1-jei hatállyal aktív állományba került, és 20 nap szabadság kiadását

engedélyezte számára 2010. február 1-jétől. A munkáltató közölte a felperessel, hogy M. É. S. aktív állományba helyezésével munkaviszonya - a határozott idő lejártával - 2010. január 31-ei hatállyal megszűnik.

M. É. S. pontosan meg nem határozott időpontban ismételten kérte a fizetés nélküli szabadság biztosítását, melyet a munkáltató 2010. március 1-jétől 2011. május 30-áig, majd a házastársa külföldi munkavállalására tekintettel 2011. május 31-étől 2012. szeptember 1-jéig engedélyezett a számára.

A felperes többször módosított keresetében kérte annak megállapítását, hogy a munkaviszonyát a munkáltató jogellenesen szüntette meg, így 12 havi átlagkeresetének megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Előadta, hogy M. É. S. egyáltalán nem kívánta megszakítani fizetés nélküli szabadságát, s mivel ténylegesen nem állt munkába, az ő jogviszonyát sem kellett volna megszüntetni. Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy miután az újra munkába álló köztisztviselőt aktív állományba helyezte, nem volt lehetősége tovább foglalkoztatni a felperest, hiszen egy státuszon csak egy munkavállaló, illetve egy köztisztviselő foglalkoztatása lehetséges.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 22.M.201/2012/21. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította.

Indokolásában kifejtette, hogy a perbeli esetben a munkáltató köteles volt a gyermek gondozása céljából biztosított fizetés nélküli szabadságát megszakító köztisztviselőjét az eredeti munkakörében tovább foglalkoztatni. Egy státuszon egy személy volt foglalkoztatható, így a köztisztviselő aktív állományba helyezésével a munkáltató jogszerűen szüntette meg a felperes munkaviszonyát 2010. január 31-i hatállyal a határozott idő lejártával. Nem állapította meg a bíróság azt sem, hogy a munkáltató rendeltetésellenesen gyakorolta jogát, mivel azt a felperes nem tudta bizonyítani.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Törvényszék 55.Mf.640.232/2013/5. számú közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és megállapította, hogy az alperes 2010. január 27-én meghozott intézkedésével jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, s akként rendelkezett, hogy a követelés összegére nézve a tárgyalást folytatni kell, ezért az iratokat az elsőfokú bíróságnak küldte meg.

A másodfokú bíróság kiegészítette az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a tekintetben, hogy a felek között mikor, milyen tartalmú szerződésmódosítás született, és azt a munkáltató nevében eljárva ki írta alá. Rögzítette M. É. S. munkáltatóhoz

címzett munkába állásával kapcsolatos kérelme tartalmát, illetve az arra adott munkáltatói választ, továbbá a felperes munkaviszonya megszűnéséről szóló munkáltatói intézkedést. Megállapította, hogy a perben a munkaszerződés módosítást megkötő felek szerződéses akaratát kellett feltárni, azt kellett vizsgálni, hogy munkaszerződés módosításban foglalt feltételt milyen tartalommal kívánták értelmezni. E tekintetben a Ptk. 207. § (1) bekezdését alkalmazva a felek nyilatkozatait, illetve vallomását is figyelembe véve arra a következtetésre jutott, hogy a mindvégig azonos szóhasználattal megkötött munkaszerződés módosítást a felek egyezően értelmezték, a „munkába állás” kifejezésen M. É. S. tényleges munkavégzését értették. Ennek alapján a törvényszék megállapította, hogy e feltétel nem valósult meg, így az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes jogviszonyát.

A jogerős közbenső ítélet ellen az alperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítélet (helyesen: közbenső ítélet) hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú ítélet „hatályában való fenntartását” kérte. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság tévesen jutott arra az álláspontra, hogy a munkaszerződés módosításban szereplő feltétel értelmezésére az Mt. alapján nincs lehetőség, ezért a Ptk. rendelkezéseit kell alkalmazni. Előadta, hogy bár az Mt. nem tartalmaz olyan rendelkezést, mely szerint egy státuszon, illetve egy munkakörben csak egy személy foglalkoztatható, közvetve a törvényből mindez egyértelműen következik, így az Mt. és nem a Ptk. rendelkezéseit kellett alkalmazni. Érvelése szerint a felperes tévesen hivatkozott az eljárás során az Mt. 83/A. § (7) bekezdésére, az adott esetben a felperes nem a saját munkaköri feladatai ellátása mellett végezte a másik munkavállaló munkakörébe tartozó feladatokat. Kifogásolta, hogy a másodfokú bíróság tévesen értelmezte a tanúnyilatkozatokat, illetve a tényállás megállapításánál nem vett figyelembe valamennyi releváns nyilatkozatot, illetve bizonyítékot, e körben azonban jogszabálysértést nem jelölt meg. Kifejtette, hogy az adott jogviszonyra az Mt. és nem a Ptk. rendelkezéseit kellett alkalmazni, és nem ragadhatott volna ki a másodfokú bíróság a tanúnyilatkozatokból egyes elemeket, azok egészét kellett volna figyelembe venni, a másodfokú bíróság álláspontjának elfogadása ugyanis többszörös munkaviszonyból fakadó terheket róna az alperesre.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint nem alapos.

A peres eljárás során nem volt vitatott az, hogy a felperes munkaviszonyban, és nem közszolgálati viszonyban állt az alperes alkalmazásában, és a felek egybehangzóan állították azt, hogy

jogviszonyára a Munka Törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény (Mt.) rendelkezéseit kellett alkalmazni, így e kérdést a Kúria nem vizsgálhatta [Pp. 275. § (2) bekezdés].

A peres felek között korábban fennállt határozatlan idejű jogviszony időtartamát a felek közös megegyezéssel határozott idejűvé alakították át. Az Mt. 79. § (2) bekezdése szerint a határozott idejű munkaviszony időtartamát naptárilag vagy más alkalmas módon kell meghatározni. Ha a felek a munkaviszony időtartamát nem naptárilag határozták meg, a munkáltató köteles tájékoztatni a munkavállalót a munkaviszony várható időtartamáról.

A perbeli esetben a felek abban állapodtak meg, hogy a felperes foglalkoztatására M. É. S. munkába állásáig kerül sor, és a várható időpontját többször módosították.

Az Mt. 86. § c) pontja szerint a munkaviszony megszűnik a határozott idő lejártával. Ennek megfelelően a perbeli esetben abban kellett állást foglalnia az eljáró bíróságoknak, hogy a munkaszerződésben rögzített feltétel bekövetkezett-e, és ez alapján a felperes munkaviszonya M. É. S. aktív állományba helyezésével megszűnt-e, vagy a felek akarata arra irányult, hogy az érintett köztisztviselő tényleges munkába állásával kerüljön sor a felperes jogviszonya felszámolására.

Az Mt. a felek akaratának értelmezése vonatkozásában önálló rendelkezést nem tartalmaz, így helytállóan állapította meg a másodfokú bíróság, hogy az adott esetben a felek szerződéses akaratának értelmezésére a Ptk. 207. § (1) bekezdését kellett alkalmazni (EBH 2000.258.).

A felülvizsgálati kérelem önálló jogorvoslati kérelem, abban a törvény értelmében pontosan meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni a jogszabálysértést és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja (Pp. 272. § (2) bekezdés). Ebből következően nem felel meg a törvénynek, ha a felülvizsgálati érvelés konkrét jogszabálysértést nem jelöl meg. A Kúria tehát a felülvizsgálati kérelemnek csak azon részét bírálhatta el, amely a jogszabálynak megfelelt, és nem vonhatta vizsgálódási körébe a felülvizsgálati kérelemben a megsértett jogszabályhely megjelölésével alá nem támasztott előadást (BH 1995.99/II.). Ennek megfelelően a Kúria nem vizsgálhatta azt, hogy a másodfokú bíróság az általa megállapított tényállást mely bizonyítékokra alapította, az egyes bizonyítékokat miként értékelte, mivel e körben a felülvizsgálati kérelem jogszabálysértést nem jelölt meg. Erre figyelemmel a Kúria másodfokú határozatban megállapított tényállást tekintette

irányadónak, és azt alapul véve állapította meg azt, hogy a jogerős közbenső ítélet nem jogsértő.

Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős közbenső ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes az 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdése c) pontja alapján teljes személyes illetékmentesség illeti meg, így a felülvizsgálati eljárási illetéket az 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. március 11.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Sipőczné dr. Tánczos Rita s.k. előadó bíró, Szolnokiné dr. Tánczos Rita s.k. bíró

A kiadmány hiteléül:

bírószági tisztviselő